

ע"פ 18445/03/19 - יחיאל זילבר נגד ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי, המועצה המקומית יבניאל, המועצה הדתית יבניאל, הרב משה שיק, הרב נחמן זושא

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 18445-03-19 זילבר נ' ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי ואח'
תיק חיצוני: 1968/19

בפני	כבוד השופטת תמר נסים שי
מערערים	יחיאל זילבר
נגד	
משיבים	1. ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי
	2. המועצה המקומית יבניאל
	3. המועצה הדתית יבניאל
	4. הרב משה שיק
	5. הרב נחמן זושא

פסק דין

1. ערעור על החלטת בית משפט השלום בבית שאן (כב' השופטת ד. נסאר) מיום 11.2.2019, במסגרתה נדחתה בקשת המערערים לביטול ועיכוב ביצוע צו הריסה שיפוטי למבנה שהוקם מעל קברו של האדמו"ר שיק ז"ל בבית העלמין ביבניאל.

2. ההליכים שהתנהלו בעניין הבניה נושא הערעור וההחלטות שניתנו במסגרת הליכים אלה נסקרו בפירוט בהחלטתו של בית המשפט קמא, ואיני רואה מקום לחזור ולפרטם בהחלטתי זו. בקצירת האומר אציין, כי ההליך בבית המשפט קמא החל בבקשה שהגישה המשיבה 1 (ולהלן: "הוועדה") למתן צו שיפוטי להפסקת עבודות ולמניעת פעולות. בהחלטתו מיום 1.6.16 נעתר בית המשפט קמא לבקשה זו. בהמשך ולאחר הגשת בקשות שונות ומשנבנה המתחם פעם נוספת, הוגשה בקשת הוועדה לצו הריסה שיפוטי, וביום 1.11.16 ניתן צו ההריסה המבוקש. מאז החלטה זו, הוגשו ע"י המערערים ואחרים בקשות לביטול הצו ולעיכוב ביצועו, כאשר האחרונה בהן הוגשה ביום 30.11.18 ע"י המערערים (המגדירים עצמם כ"נציגי המתפללים בקבר האדמו"ר שיק"). בקשה זו נדחתה ע"י בית המשפט קמא, בהחלטה שהיא ההחלטה נושא הערעור שלפניי. כאמור לעיל, בית המשפט קמא סקר בהרחבה את עוללות צו ההריסה שניתן וכי במרוצת הזמן הוגשו בקשות על גבי בקשות שכל מטרתן לעכב ביצועו. לגופה של בקשה, קבע כי המערערים נטולי מעמד בהליך וכי אין זו זכותם להגיש בקשה לעיכוב הביצוע הצו או לביטולו. עוד הורה כי את הצו יש לבצע. כאמור, על החלטה זו משיגים המערערים.

3. בד בבד עם הגשת הערעור, הגישו המערערים בקשה לעיכוב ביצוע. בהחלטה מיום 19.3.19 דחה בית

משפט זה (כב' השופט ד. צרפתי) את הבקשה והנחה לבצע את הצו. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על ההחלטה התקבל, זאת בשים לב למועד הקרוב שנקבע לשמיעת הערעור גופו בבית משפט זה, תוך חיוב המערערים בהפקדת ערובה בסך 100,000 ₪ כתנאי לעיכוב הביצוע, וקביעה כי ככל שהערעור גופו ידחה, יבוצע הצו בתוך 14 יום מיום מתן פסק הדין (ע"פ 1968/19).

4. ערב הדיון בערעור כאן (ביום 27.5.19) הגישו המערערים והוועדה הודעה על הגעתם להסדר פשרה, וביקשו ליתן לו תוקף של פסק דין תוך מחיקת הערעור. במסגרת ההסדר ציינו כי ביום 3.4.19 אישרה הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז צפון תכנית שינוי ייעוד לבית העלמין ביבניאל, וביום 21.5.19 אושרה התכנית לפרסום למתן תוקף. תכנית זו, כך נטען, מאפשרת הקמת סככה פתוחה במקום, בכפוף לתנאים שנקבעו בה. משכך, והואיל והמערערים החלו לבצע בפועל את צו ההריסה כך ששלוש דפנות של המבנה נושא הצו פורקו ונשאר רק קיר אחד (מטעמי בטיחות), אשר ייהרס בתוך 21 יום ויוקם במקומו מעקה בטיחות בהתאם לדרישות הוועדה, ועל מנת לאפשר למערערים לפעול להוצאת היתר בניה בהתאם לתכנית, מוסכם כי ביצוע הצו יעוכב למשך 6 חודשים. ההסדר מבהיר כי הוועדה איננה מתחייבת לאשר את הבקשה להיתר שתוגש, וזו תיבחן לגופה בהתאם להוראות התכנית ובהתאם לכל דין. עוד הוסכם, כי המערערים יפעלו מול המשיבות 2-3 לצורך הגשת הבקשה להיתר בתוך 30 יום. כמו כן, לצורך הבטחת מילוי תנאי ההסדר, הוסכם כי הערובה שהופקדה בתיק (בהתאם להחלטת בית המשפט העליון) תיוותר על כנה עד להוצאת היתר בניה, וככל שלא יינתן היתר, הוועדה תהא רשאית לחלטה לצורך ביצוע הצו במלואו. הוסכם עוד כי המערערים ישלמו את הוצאות הוועדה בהתאם להחלטת ביהמ"ש קמא בתוך 30 יום. בכפוף לאמור, הוסכם כי הערעור יימחק ללא צו להוצאות.

5. לדיון שהתקיים ביום 28.5.19 התייצבו המערער 1, ב"כ הוועדה, ב"כ המשיבה 2 וב"כ המשיב 4. המשיבה 2 - המועצה המקומית יבניאל, שהינה בעלת הזכויות בקרקע, תמכה בהסדר הפשרה. ב"כ המשיב 4 הסכימה למחיקת הערעור, אולם התנגדה לאישור הסדר הפשרה. זה המקום לציין, כי המשיב 4 הינו בנו של הרב שיק המנוח, והוא צורף להליך הערעור בהחלטה מיום 13.3.19, על יסוד בקשתו (בה נטען כי הוא היה צד להחלטה נושא הערעור) ובהסכמת הוועדה והמשיבה 3. יצוין כי המשיב 4 הביע לאורך ההליך בבית המשפט קמא התנגדותו לעיכוב ביצוע צו ההריסה, וביקש כי זה יבוצע. בדיון לפני טענה באת כוחו, כי עמדת הוועדה לאורך הדרך בבית המשפט קמא הייתה כי למערערים אין מעמד בהליך ומשכך, אין באפשרותה כעת להגיע עימם להסכם פשרה או לתת להם לבצע את צו ההריסה. עוד טענה, כי מדובר בהסדר לעיכוב ביצועו של צו הריסה שניתן זה מכבר, בקשות לביטולו ולעיכוב ביצועו נדחו ע"י כל הערכאות, ובהחלטת הוועדה המחוזית לתכנון ובניה המבנה אף סומן להריסה. בניגוד להוראות החוק לעניין עיכוב ביצוע צו הריסה, הוועדה איננה מצביעה על נימוקים מיוחדים לעיכוב ביצוע הצו, ואין בפיה טענה כי המבנה איננו מסוכן. עוד הוסיפה כי טענת המערערים לפיה ביצעו את חלק הארי של הצו איננה נכונה, המבנה עודנו קיים.

בתגובה, טענה ב"כ הוועדה כי הוועדה התכוונה ונערכה לביצוע הצו עד אשר זה עוכב בהחלטת בית המשפט העליון, וכי הסדר הפשרה הינו תולדה של ההתפתחות התכנונית המשמעותית במקום. ב"כ הוועדה הפנתה להסכמה לפיה תיוותר הערובה שהופקדה, כתנאי להבטחת ביצוע הצו ככל שלא יתקבל היתר. לבסוף, אף טענה כי מדובר בצו בעל אופי מנהלי, ואופן ניהול ההליכים בענייננו ע"י הוועדה נעשה בהתאם לשיקול דעתה

המנהלי. לשיטתה, לא נפל במקרה זה כל פגם בשיקול דעתה המנהלי של הוועדה.

6. לאחר עיון ושקילה, בשים לב להסכמת הצדדים למחיקת הערעור, אני מורה על מחיקתו.

7. אשר לבקשה לאישור הסכם הפשרה - כאמור, הצד היחיד שהשיג על ההסכם היה המשיב 4, מן הטעמים שפורטו לעיל. אינני מתעלמת מקביעתו של בית המשפט קמא לפיה המערערים חסרי מעמד בהליך. יחד עם זאת, במסגרת הסדר הפשרה סוכם כי הליכי התכנון יבוצעו אל מול המשיבה 2, שהינה בעלת הזכויות בקרקע, וזו נתנה לכך הסכמתה. משכך, למעשה סוגיית מעמדם של המערערים לצורך הגשת הבקשה, אינה רלוונטית עוד. לעת הזו, טענותיו של המשיב 4 מופנות רובן ככולן כנגד האופן בו הפעילה הוועדה את שיקול דעתה, וכנגד החלטתה להגיע להסדר פשרה. מבלי לקבוע מסמרות לגופן של טענות אלה, אציין כי כבר נפסק שטענות שעניינן תקיפת שיקול דעתה של הוועדה בביצוע צו שיפוטי (לרבות מועד ביצועו), להבדיל מתקיפת הצו השיפוטי עצמו, מקומן להתברר בבית המשפט לעניינים מינהליים (בג"ץ 10140/07 איבסיתאם וואווי נ' עיריית ירושלים (1.7.2008)).

8. על יסוד האמור, ואף בשים לב לנימוקים שעמדו ברקע להסדר - בראשם ההתפתחות התכנונית כמתואר לעיל, ולתנאי שנקבע בהסכם לעניין הותרת הערובה שהופקדה לצורך הבטחת ביצוע הצו, ככל שלא ינתן היתר בסופו של יום, הריני מאשרת את הסדר הפשרה שהוגש ונותנת לו תוקף של פסק דין.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ט, 02 יוני 2019, בהעדר הצדדים.